

Ουκρανία: Τρεις Δουλειές για τα Κινήματα

του Αντώνη Μπρούμα

Ο πόλεμος στην Ουκρανία αποτελεί σημείο καμπής στη σύγχρονη ιστορία. Αφενός διαψεύδει τον μύθο του τέλους της ιστορίας ως αιώνιας Καντιανής ειρήνης, ανοίγοντας για πρώτη φορά τις πιθανότητες για έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Αφετέρου καρφώνει άλλη μία κρίση στο σαρκίο των σύγχρονων καπιταλιστικών κοινωνιών. Το πιο σημαντικό, ενδυναμώνει περαιτέρω σε περιφερειακό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο τις ακροδεξιές πολιτικές δυνάμεις και την στρατιωτικοποίηση. Ενισχύει έτσι τις τάσεις προς τον ανταγωνισμό, τον ολοκληρωτισμό και τον πόλεμο σε μία χρονική περίοδο που η ανθρωπότητα χρειάζεται περισσότερο από ποτέ την συνεργασία και τη δημοκρατία, για να αποσοβήσει τις χειρότερες επιπτώσεις της κλιματικής κρίσης.

Με δυο λόγια, ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άλλη μία εκδήλωση της γενικευμένης ανασφάλειας του σύγχρονου κρισιακού καπιταλισμού και ένα ακόμη καμπανάκι για αλλαγή ρότας προς κοινωνίες πέρα από το κράτος, το κεφάλαιο και την εμπορευματική αγορά, με θεσμούς κοινοτικής και οικολογικής δημοκρατίας.

Απέναντι σε αυτόν τον πόλεμο τρία κύρια καθήκοντα αναδεικνύονται για τα κινήματα.

Νίκη στα Όπλα της Ουκρανικής Αντίστασης

Κανένας λαός δεν είναι σε θέση να αναζητεί αυτόνομα και δημοκρατικά το μέλλον του, ενώ βρίσκεται υπό ξένη κατοχή. Κανένας επίσης στρατός κατοχής δεν μπορεί να παραμένει σε Ουκρανικό έδαφος. Όπως σε κάθε αντι-αποικιοκρατικό αγώνα, μέχρι να φύγει και ο τελευταίος Ρώσος στρατιώτης δουλειά των παγκόσμιων κινήματων είναι να ενισχύουν την Ουκρανική αντίσταση ως απαραίτητη συνθήκη για μία ελεύθερη και

δημοκρατική προοπτική στη χώρα.

Στην αντιεξουσιαστική δράση η αλληλεγγύη οφείλει να είναι έμπρακτη, όχι όμως άνευ όρων. Πρέπει να στηρίξουμε έμπρακτα εκείνες τις δυνάμεις της Ουκρανικής αντίστασης, που δεν ευθυγραμμίζονται πολιτικά με την φιλοπόλεμη Δύση και το ροχγ της καθεστώσ Ζελένσκυ και αντιτίθενται πολιτικά στις ακροδεξιές δυνάμεις μέσα στο Ουκρανικό κράτος. Σε έναν πόλεμο, που δεν φαίνεται να τελειώνει γρήγορα, μια διεθνής ενδυνάμωση των δημοκρατικών δυνάμεων αντίστασης θα τις βοηθήσει να συγκροτήσουν ένοπλες πολιτοφυλακές για την υπεράσπιση των κοινοτήτων τους και να αποκτήσουν διακριτό ρόλο στα πολιτικά πράγματα της χώρας κόντρα στο τάγμα Αζόφ και τον ακροδεξιό τομέα.

Ταυτόχρονα, δεν έχουμε κανέναν λόγο να μην στεκόμαστε κριτικά στην προπαγάνδα της Δύσης περί ανυπαρξίας ακροδεξιού παρακράτους αλλά και ισχυρής ακροδεξιάς επιρροής στα πολιτικά πράγματα της Ουκρανίας. Η στήριξη στην Ουκρανική αντίσταση δεν μπορεί παρά να στοχεύει στην αποτροπή ανάδυσης ενός ολοκληρωτικού συντηρητικού καθεστώτος μετά τη λήξη του πολέμου και στην ήττα της εθνικιστικής ιδεολογίας μέσα στην Ουκρανική κοινωνία.

Σταδιακή Απομάκρυνση της Παρουσίας του NATO από την Ευρώπη

Χωρίς αμφιβολία στον πόλεμο στην Ουκρανία το καθεστώσ Ζελένσκυ λειτουργεί ως ροχγ του NATO στη σύγκρουση με την Ρωσία, θυσιάζοντας τον Ουκρανικό λαό σε έναν πόλεμο για αλλότρια συμφέροντα και ανταγωνισμούς. Πρόκειται για έναν πόλεμο βραδείας καύσης, που μαίνεται από την πτώση της ΕΣΣΔ το 1991 με ένα διάλειμμα κατά το διάστημα της κλεπτοκρατίας Γιέλτσιν, και στον οποίο πόλεμο Δύση και Ρωσία μοιράζουν την Ευρώπη σε σφαίρες στρατιωτικής επιρροής.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι κυβερνήσεις της, που είναι μέλη του NATO, παίρνουν μέρος σε αυτόν τον πόλεμο με τον πιο επιθετικό τρόπο, έχοντας σε Ευρωπαϊκό έδαφος ετοιμοπόλεμο στρατό και

όπλα, που όμοιό του σε μέγεθος και ισχύ δεν έχει ξαναδεί η ήπειρος.

Οι κραυγές των Ευρωπαίων ηγετών υπέρ της ειρήνης είναι συνεπώς υποκριτικές. Αφενός γιατί αποκρύπτουν ότι φτάσαμε ως εδώ εξαιτίας της αποικιοκρατικού τύπου στρατιωτικής επέκτασης της Δύσης σε περιοχές που θεωρούνται ως άμεση απειλή για το ολοκληρωτικό καθεστώς της Ρωσίας. Αφετέρου επειδή αποκρύπτουν ότι οι Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις για το από εδώ και πέρα σχεδιάζουν την ραγδαία ενίσχυση των στρατιωτικών τους εξοπλισμών και την αναβάθμιση της στρατιωτικής παρουσίας του NATO στην περιοχή αντί για θεμελίωση μιας ειρήνης στην Ευρώπη σε στιβαρές βάσεις.

Ένα σύγχρονο πανευρωπαϊκό κίνημα ειρήνης και δημοκρατίας πρέπει λοιπόν να έχει ως αφετηρία την αναγνώριση ότι καμία ειρήνη δεν πρόκειται να υπάρξει στο μέλλον για τους λαούς της ηπείρου, όπως το μέλλον αυτό σχεδιάζεται από τις κυβερνήσεις τους.

Τουναντίον, αντί να μείνουν παρατηρητές μιας κούρσας εξοπλισμών μεταξύ των κρατών τους ως εισιτήριο για τον τρίτο παγκόσμιο, οι Ευρωπαϊκές κοινωνίες πρέπει να στραφούν κατά των ίδιων των κυβερνήσεών τους και να τις ανατρέψουν.

Δεδομένης της φτώχειας για τους λαούς της Ευρώπης λόγω του πολέμου, συγκλίνουν οι αντικειμενικές συνθήκες ώστε το κίνημα ειρήνης να είναι και κοινωνικό / ταξικό, πολλαπλασιάζοντας έτσι τις δυνατότητές του να αλλάξει τα πράγματα.

Έφτασε λοιπόν η ώρα η ΕΕ και οι κρατικοί σχηματισμοί της, που μας έφεραν ως εδώ με τις αποφάσεις τους, να πληρώσουν το ιστορικό βαρύ τίμημα που τους αναλογεί. Τώρα είναι η στιγμή για την έκρηξη ενός πανκοινωνικού κινήματος πέρα από σύνορα με κεντρικό μόττο το «Κηρύξτε τον πόλεμο στην φτώχεια και στην κοινωνική αδικία και όχι στους λαούς της Ευρώπης».

Κεντρικός σκοπός του κινήματος θα πρέπει να είναι η θεμελίωση μιας διαρκούς ειρήνης στην Ευρώπη με εγγύηση της ανεξαρτησίας

όλων των χωρών της ηπείρου. Ο σκοπός αυτός μπορεί να θεμελιωθεί με μία πολυμερή συμφωνία μεταξύ της ΕΕ, της Ρωσίας και τρίτων κρατών, που θα εξασφαλίζει την φινλανδοποίηση των χωρών της Βαλτικής και την σταδιακή αποχώρηση του ΝΑΤΟ από όλη την ήπειρο. Η συμφωνία αυτή διαφυλάσσει την ανεξαρτησία των χωρών της περιφέρειας της Ρωσίας, εξουδετερώνει την σύγχρονη αποικιοκρατία των ΗΠΑ και της ΕΕ και αποτελεί εχέγγυο για την ειρήνη, την ευημερία και την δημοκρατική προοπτική. Συνιστά και μία συμφωνία, που μπορεί να γίνει δεκτή από το ολοκληρωτικό καθεστώς της Ρωσίας υπό το βάρος του φιλειρηνικού κινήματος, που έχει αναπτυχθεί στην Ρωσική κοινωνία.

Ο Εχθρός Είναι Εδώ – Να Φέρουμε τον Πόλεμο Σπίτι μας

Ο πόλεμος στην Ουκρανία επιφυλάσσει ενεργειακή κρίση, καταστροφή ολόκληρων οικονομικών τομέων και γενικευμένη φτώχεια για την Ελληνική κοινωνία. Οι επιπτώσεις αυτές δεν είναι φυσικό αιτιατό αυτού του πολέμου αλλά αποτελούν απόρροια της συμμετοχής του Ελληνικού κράτους στο ΝΑΤΟ και της πλήρους ευθυγράμμισης με τις απαράδεκτες κυρώσεις από τις ΗΠΑ και την ΕΕ σε βάρος της Ρωσικής κοινωνίας. Αποτελούν επίσης μέρος της επιθετικής εξωτερικής πολιτικής του Ελληνικού κράτους, που λειτουργεί ως περιφερειακός παίκτης στο αποικιοκρατικό καθεστώς στην περιοχή μας και διαπερνάται τώρα από τα ανταλλάγματα που πρέπει να δώσει όντας προσδεμένο στο άρμα των συμφερόντων των ΗΠΑ.

Την πραγματικότητα αυτή επιχειρεί να αντιστρέψει η κυβέρνηση και τα στηρίγματά της στο φιλελεύθερο κέντρο / δεξιά. Έτσι, η κυβέρνηση και η συντριπτική πλειοψηφία του εγχώριου φιλελευθερισμού εμφανίζονται να υπερθεματίζουν για την ειρήνη, χωρίς ο φιλειρηνισμός να είναι μέρος της ιδεολογίας τους. Πίσω από μια φιλειρηνική επίφαση κρύβουν την αναφανδόν υποστήριξη στην συμμετοχή του Ελληνικού κράτους στον ακήρυχτο πόλεμο NATO / Ρωσίας – Κίνας, τόσο διαχρονικά όσο και τώρα με την επίσημη αποστολή στρατιωτικού υλικού στην Ουκρανική κυβέρνηση. Την ίδια ώρα, στα διεθνή φόρα οι εκπρόσωποι του Ελληνικού κράτους, όπως κάθε υπάκουο ενεργούμενο, γαυγίζουν κατά της Ρωσίας πιο δυνατά από τους εκπροσώπους του πυρήνα της Δύσης, ενώ δεν συμμετέχουν σε καμία διαβούλευση για έναν οδικό χάρτη προς την αποκλιμάκωση και την ειρήνη. Τέλος, όταν δημοσίως ερωτώνται για τον αντίκτυπο του πολέμου στην Ελληνική κοινωνία, οι εκπρόσωποι της Ελληνικής κυβέρνησης απαντούν πως έτσι βαίνουν τα πράγματα γιατί είμαστε πλέον σε πόλεμο, ομολογώντας την φιλοπόλεμη ουσία πίσω από το φιλειρηνικό προσωπείο και καλώντας πάλι τον λαό να υποστεί για άλλη μια φορά αγόγγυστα τις επιπτώσεις των πολιτικών τους.

Η φιλελεύθερη ρητορική υπέρ της ειρήνης έχει τους εξής σαφείς στόχους:

- Την πλαisiώση του δημόσιου διαλόγου με τέτοιον τρόπο, ώστε να διεκδικείται το ανεύθυνο για την γενικευμένη ένδεια λόγω της -υποτιθέμενα δεδομένης και αναγκαστικής- συμμετοχής της χώρας στον πόλεμο μέσω του NATO.
- Την τοποθέτηση της αριστεράς και των κινημάτων σε θέσεις άμυνας με την παρουσίασή τους ως φιλοπόλεμων και με σκοπό την αντιστροφή της πραγματικότητας, δηλαδή του διεθνισμού ως φυσικής θέσης των κινημάτων και του γεωπολιτικού ανταγωνισμού ως φυσικής θέσης φιλελευθερισμού / ακροδεξιάς.
- Την αποσόβηση μιας κοινωνικής έκρηξης για τους σωστούς λόγους (ειρήνη, φτώχεια, κοινωνική αδικία) δια της πλαisiώσης και εκτροπής του δημοσίου διαλόγου σε

κατευθύνσεις που καταλήγουν στο κατώφλι του Γ' παγκοσμίου πολέμου.

Ο εχθρός της φτώχειας και του πολέμου είναι εδώ στο σπίτι μας και η ειρήνη, η δημοκρατία και η κοινωνική δικαιοσύνη θα έρθουν και πάλι μόνο μέσα από την ανατροπή τους, ξεκινώντας από τη χώρα μας. Είναι λοιπόν καιρός τα κινήματα να καταστούν και πάλι απειλητικά για το κράτος και τους εγχώριους ολιγάρχες. Δουλεία μας είναι -όπως έλεγαν οι Weathermen στις ΗΠΑ τες μέρες του Βιετνάμ- να φέρουμε τον πόλεμο, κοινωνικό / ταξικό, εδώ στο σπίτι μας και, κυρίως, να τον φέρουμε με όρους για να τον κερδίσουμε.